

τή δέσετε ποτέ. (Οι φρουροί ετοιμάζονται να τον δέσουν).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ (σηκώνεται δυνατά). Τι κάνετε εκεί; Ξέω! Ξέω γρήγορα...

Η ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Παιδί μου...

Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Μεγαλειότατε!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Τι άγαπᾷς τοῦ λόγου σου; (στην αντιβασίλισσα.) Μητέρα μου τί σου ἔκαμε ὁ ἄνθρωπος;

Η ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Είναι μάγος παιδί μου;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Είναι μάγος; τόσο το καλῆτερο ἂν είναι μάγος. Θὰ μᾶς διασκεδάξει. Ἄν είναι μάγος νὰ τὴν κρατήσουμε στὸ παλάτι. Εἶσαι μάγος;

Ο ΑΛΛΟΣ. Μάγος; ἐγὼ μάγος; Τὰ τραγούδια μου, μόνο τὰ τραγούδια μου είναι μαγεμένα κι ἄδεται... Ὅχι δὲν εἶμαι μάγος.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Ὅρῖστε μητέρα, δὲν είναι μάγος; (στοὺς φρουροὺς). Πηγαίνετε λοιπὸν ἔξω ἔσεε!

Η ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Ὅχι παιδί μου.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Εἶμαι βασιλιάς;

Η ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Νὸ εἶσαι ὁ βασιλιάς.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ (στοὺς φρουροὺς). Ὁξὼ λοιπὸν! ἔξω!... (οἱ φρουροὶ βγαίνουν). Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μάγος. Ὁ ἄνθρωπος δὲν κάνει τίποτις. Θέλεις νὰ μείνεις στὸ παλάτι;

Ο ΑΛΛΟΣ. Ὅχι! Κονηγάω τῶνερό μου κι ἔταν τῶρω θὰν τὸ πάρω μαζί μου...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Ὅστε θὰ φύγεις; Ἡὰ φύγεις ἀπὸ δῶ;

Ο ΑΛΛΟΣ. Ἄν δὲν εἶναι ἐδὼ βέβαια θὰ φύγω...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ (πηγαίνοντας κοντά του). Ὁ μείνε! μείνε ἐδῶ. Θὰ κάτσεις στὸ παλάτι. Θὰ ἔχεις ἔλα σου τάχαθᾶ. Θὰ εἶσαι ὁ φίλος μου. Ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ φίλος μου. Μείνε... μείνε...

Ο ΑΛΛΟΣ. Δὲ μὲ κρατάει τίποτις μεγαλειότατε και τίποτις δὲν μὲ τραβάει!...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Μείνε!

Ο ΑΛΛΟΣ. Ὁ λόγος σου ἀντιχάει στὰ φύλλα ψύχια μου...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Μείνε!

Ο ΑΛΛΟΣ (πιάνοντας τὸ κεφάλι του). Ὁ μείνε! δὲν πρέπει νὰ μείνω...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Σὲ παρακαλῶ ἐγὼ. Ἐνας βασιλιάς. Θέλεις νὰ ἴδεις τί καλὰ πού εἶναι ἐδῶ; Θὰ βάλω νὰ χορέψουν οἱ σκλάβες μου. Θὰ βάλω νὰ τραγουδήσουν ἀηδόνια μου! Ὁ μείνε... μείνε.

Ο ΑΛΛΟΣ (σκεπτικὸς και συλλογισμένος). Κάπου ἀκουσα τὴ φωνή σου μεγαλειότατε. Κάπου ἀντήχησε ὁ τόνος της... (προχωρῶντας στὸ παράθυρο). Ὁ πού; ὦ πού; (βυθίζεται σὲ συλλογισμούς).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ (τὸν ἀφίνει κ' ἔρχεται στὸ ντι-

βάνι). Ἀνῆλτε τίς χουσοπηγές νὰ ἴδει τὴν ἄρμονία τους. Ἀνοίχτε τὴ χρυσόπορτα πὸ ἀντικρύζει τὸν ὠκεανό (ἔρχεται κοντά του). Δὲν τὴν ἀνοίξαν ποτέ; τὴ χρυσόπορτα. Εἶναι κλεισμένη μὲ τὸ διαμαντένιο κλειδί. Ὁ κέγῳ δὲν τὴ ξέρω κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ τὴν ἀνοίξει. Τι ζήτησ; τῶνερό σου: Κοίταξε και κει μέσα. Πές μου και μένα τείναι: Κέγῳ ἔχω ὄνειρο και δὲν τὸ ξέρω. Μείνε, καλὲ ξένε, μείνε.

Ο ΑΛΛΟΣ (γυρνώντας και πλησιάζοντας τὴν αντιβασίλισσα). Τὸ βασιλόπουλο εἶναι μεγάλο κυρά... (γονατίζει και τῆς φιλεῖ τὸ χέρι), Δέστε με νὰ μείνω ἐδῶ γονατιστός σᾶς παρακαλῶ. Δὲν παρακάλεσα ποτέ μου και μόνο πολέμησα μὲ τὰ στοιχεῖα. Νικόθω νὰ δένεται τὸ διάδα μου και (σηκώνεται) και δὲν δὲν πρέπει. Δέστε νὰ μείνω...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Ὅχι! νὰ μείνεις ἔτσι. Γλυκὰ νὰ τραγουδᾷς... Τραγουδῆσε λιγάκι...

Ο ΑΛΛΟΣ. Ὁ μείνε ἡ φωνή μου στέρεψε. Χαίρετε... (χάνεται ἀπὸ τὴν πόρτα).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Προφτάστε τον! προφτάστε τον! Βεζίρη... (ὁ βεζίρης βγαίνει). Ὁ μητέρα θὰ φύγει! θὰ φύγει. Θὰ χαθεῖ γιὰ πάντα μητέρα! μητέρα μου (τὴν ἀγκυλιάζει) μητερούλα μου Ἡὰ χαθεῖ γιὰ πάντα προφτάστε τον!... προφτάστε τον! Ὁ τί γλυκὰ πού εἶναι τὰ λόγια του! Μητέρα μου ἀντιχάνε βαθεῖᾶ μέσα μου... Ἡὰ φύγει μητέρα... Ἡὰ φύγει...

Η ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Μὴν κάνεις ἔτσι παιδί μου...

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

Ὁ λαὸς μας θρέφεται ὀλη μέρα μὲ χίλιες και χίλιες δεισιδαιμονίες, θρέφεται ἡ πιὸ σωστά, τὸν τρῶνε ἀφτὲς και δὲν τοῦ ἀπομνήσκει νόημα οὔτε γούστο γιὰ πολλὰ πράματα πιὸ χροῖσιμα, γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς του. Ἀκολουθεῖ στὴν Ἑλλάδα, ὅτι θάκολουθήση σὲ κάθε χώρα ὅπου ἡ ἀπλή θρησκεία ἔπαψε νὰ βασιλέβη και ὅταν ἡ φιλοσοφία δὲ βασιλέβει ἀκόμη ὁ νοῦς βάση δὲν ἔχει ὅπου νὰ σταθῆ κ' αἰώνια σαλέβει. Ἐτσι κι ὁ λαὸς μας χάνεται σὲ χίλια παραμύθια. Εἶναι θρησκος, πάει στὴν ἐκκλησιά, κάνει τὴν προσεφική του μὰ τὴν προσεφική του τὸ περσότερο τὴν κάνει ἀπὸ πρόληψη, γιὰ τὴν φοβάται μήπως κι ἀρρωστήση, ἂν τυχὸν ἀμελήση νὰ προσεφκηθῆ προτὶ και βράδι, μήπως σκουνητάπη στὸ δρόμο ἡ μήπως πατήση κωνάνας κλέφτης και τοῦ κλέψη μιὰ ὄρνιθα πάει στὴν ἐκκλησιά, γιὰ τὸ συνήθισε και γιὰ τὸ πρέπει. Ἀγαπᾷ κιόλας τὴ θρησκεία του, γιὰ τὴν ἀγαπᾷ τὸν ἔθνισμό του, χωρὶς νὰ τὴν ἔμαθε, χωρὶς νὰ τὴν ξέρη, τοῦ φτάνει πού ὁ σταβρός του κ' ἡ πατρίδα του εἶναι τὸ ἴδιο. Σ' ὀλα τᾶλλα, δὲν τὸν μέλει, ἐφοκλα θὰ πιστέψη ὅτι κι ἂν τοῦ πῆς γιὰ Νεράιδες, γιὰ ξωτικές, γιὰ βοιφοκλάκους κ' ἔτσι βλέπομε τὸ λαὸ μας ἀπὸ μέσα του εἰδωλολάτρη, ἀπ' ὀξω χριστιανό.

(Ἄδυ ἀδέρφια)

ΨΥΧΑΡΗΣ